

Els fills no desitjats de Déu

A l'interior de Mallorca, desafiant qualsevol llei genètica, viuen dissecats els animals més inaudits de la fauna terrestre.

Diu que Déu va crear l'home en un dia. Més tard va fer el mateix amb els animals. Els que avui presenta EL TEMPS són, precisament, els fills indesitjats de Déu, aquells que, per estranyes i capricioses mutacions de la natura van nàixer amb membres de més o de menys.

Jordi Alomar regentava un bar a Llubí, una localitat de l'interior de Mallorca, quan, un dia de 1949, va presentar-se dins el local amb una cabra amb vuit pates, dues de les quals emergien del llom desafiant qualsevol llei genè-

tica. L'espectació entre els parroquians va ser tan gran que Jordi va tenir exposat l'animal, dissecat ja, dins una vitrina del bar. A poc a poc van començar a arribar més éssers, estranys tots ells. Així ha estat com de mica en mica, s'ha anat fent tel bar-museu Central. Avui en dia hi ha una cinquantena d'animallets.

Després de la mort de Jordi, la seva filla, Magdalena Alomar, va ser qui es va fer càrrec del bar-museu i dels animals dissecats que s'hi anaven afegint. Actualment, Magdalena té el bar arrendat,

i ella només s'encarrega del manteniment de l'estat dels montres.

Molts dels visitants que passen durant tot l'any per Llubí queden sorpresos d'aquesta col·lecció, i no és per menys: no cada dia es pot veure un ca amb cinc potes; un moix que en el mateix cap tingui quatre ulls, dues boques i dos nassos; un conill amb una sola orella o, senzillament, sense cap orella; o un pollet quasibé nonat, amb quatre cuixes...

Els monstres més espectaculars són, però els més volu-

minosos. Els xots i els porcells són els que criden més l'atenció. Molts són nascuts a Llubí, encara que n'hi ha d'altres que són fruit de donacions de particulars. Una de les últimes donacions va venir de Sòria.

Pel que fa als xots, es pot veure des d'un que té tres cames fins un altre que en té vuit i dues cues. D'altres xots no tenen boca o tenen dos caps. Els porcells també són dignes d'admiració. Per exemple: n'hi ha un que té sis cames, dues de les quals li surten pel llom.

Els monstres més espectaculars passen tot l'any a Llubí.

FOTOS: JOAN CELIÀ

Les rareses no es limiten a la part externa dels animals, n'hi ha que no es veuen. Magdalena Alomar conta que els veterinaris de vegades han trobat dos metabolismes dins d'un mateix cos.

Aquest museu de rareses de la naturalesa animal està obert a tot el públic i és totalment gratuïta la seva visita. Això fa que no reporti cap benefici als propietaris de la col·lecció, llevat de les consumicions que puguin fer els visitants.

Ara bé, la dissecció d'aquests esser no és gratuïta: un xotet dissecat pot arribar a costar fins a 18 mil pessetes, en cas que el taxidermista accedeixi a fer la feina. Precisament, un dels problemes amb el que s'ha trobat la família Alomar a l'hora de fer la dissecció és aconseguir un taxidermista que ho vulgui fer. Magdalena diu que molts d'ells es neguen a fer disseccions d'animals domèstics. D'altre no s'atreveixen a agafar el bou per les banyes, i abans de fer malament la feina prefereixen no acceptar-la. De qualsevol manera, Magdalena Alomar explica que quan un taxidermista accedeixi a fer la feina, sempre la cobra més cara que si es tractés d'un animal "normal".

Els prejudicis també intervenen, segons la propietaria a l'hora d'accedir a dissecar aquests animalons: "Molts taxidermistes no troben que això sigui una feina neta", conclou Magdalena.

El primer taxidermista que va fer aquest treball va ser el mestre Jaume Nadal, de Felanitx. Aquest home va dissecar totes les rareses que li portaven des de la Central, fins que es va jubilar. A partir de llavors, sempre han hagut de buscar algú que sapigués i volgués fer la feina. Una feina d'altra banda, que s'ha de fer ràpidament, abans que l'animal mort comenci a descomposar-se.

El problema de la descomposició també ha fet que, no poques vegades, la madona del museu hagués de rebutjar l'animal, per molt estrany que fos. Quan Magdalena rep una trucada en la que li ofereixen un animal, el primer que demana és si s'ha mort el mateix dia.

En cas afirmatiu prega que el congelin fins que ella passi per casa seva. "Això", reconeix Magdalena Alomar, "de vegades és difícil, perquè no sempre es té una nevera d'una capacitat suficient per poder tenir-hi un porcellí sencer".

El fet que la visita al museu

sigui gratuïta ha fet més popular la població de Llubí i, més ampliament, de Mallorca. L'èxit del museu ha ultrapassat les fronteres de l'illa, i fins i tot de l'estat. Magdalena Alomar explica que són molts turistes que passen pel bar Central per veure aquestes despulles de la naturalesa. "La majoria són alemanys", afegeix Magdalena i continua: "Hi ha estrangers que volten per tota l'illa per veure aquest museu, i que van demanant la seva localització per carrers d'altres pobles, com si fos una cosa molt coneguda".

Alguns d'aquests visitants mostren la seva incredulitat, quan veuen tota la col·lecció, i creuen que és un montatge. La propietària manifesta que n'hi ha hagut que no s'han empassat que fossin animals de veritat, però ella assegura que tots han estat vius, encara que només hagin aguantat uns deu minuts de vida, en alguns casos.

Per demostrar la certesa de l'existència d'aquestes transformacions, algun cop han tingut animals vius dins el bar, com es el cas de'n "pates", un ca de cinc cames, el qual només va poder viure uns dies, o d'una gallina amb tres potes, que la van tenir dins una gàvia fins que es va

fer gran.

"Si un d'aquests animals no té una tara molt grossa, com és ara tres cames en compte de dues, solen viure bastant temps, perquè el metabolisme de la bestiola segueix funcionant amb normalitat", explica Magdalena.

Algunes vegades han tingut propostes per comprar la col·lecció, però Magdalena, i anteriorment el seu pare, sempre s'ha negat a vendre-la. Segons la propietaria, això és una afició familiar, i ho vol mantenir com a tradició.

Sigui com sigui, Llubí conserva animals que ni la mateixa natura ha volgut surar. Els animals arriben de tant en tant, potser un cada sis mesos.

Sembla mentida que alguns d'aquests animals hagin pogut ser gestats per un ésser viu, però de no haver existit la possibilitat de la mutació genètica natural, potser a les illes Galàpacs no existirien ara les tortugues amb el coll tan llarg, i l'espècie —qui ho sap— no hauria sobreviscut.

De qualsevol manera, quan un ha vist aquest museu de bestioles i éssers contrafets, es fa la pregunta: Es cert que la natura és sempre sàvia...?

Xim Fuster